

Sygn. akt III KZ 67/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **D. G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 października 2014 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 sierpnia 2014 r.

odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt XIII Ka (...)

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku D.G. o wznowienie postępowania we wskazanej na wstępie sprawie, stwierdzając, że skazany – wezwany do uzupełnienia braku formalnego wniosku, polegającego na jego niesporządzeniu i niepodpisaniu przez adwokata – braku tego nie uzupełnił.

W zażaleniu na powyższe zarządzenie wnioskodawca – domagając się uchylenia tego zarządzenia – zarzuca, że w rozstrzygnięciu nie dostrzeżono, iż brak formalny jego wniosku o wznowienie wynika z faktu, że adwokat wyznaczony z urzędu do wykonania czynności związanych ze sporządzeniem wniosku, nie

dokonując merytorycznej oceny podstaw jego wniesienia, odstąpił od sporządzenia w tym przedmiocie opinii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne, ponieważ stwierdzony stan sprawy przeczy wprost twierdzeniom skarżącego.

Jak wynika z dokumentów, wyznaczony z urzędu, w trybie art. 84 § 3 k.p.k., obrońca D. G. zapoznał się z aktami sprawy (k. 22), a następnie sporządził opinię o braku podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania. Opinia ta została dołączona do akt sprawy (k. 23-26), jak również została przesłana skazanemu, na potwierdzenie czego przedstawiono dowód nadania tego pisma listem poleconym (k. 26a).

W powyższej sytuacji skarżący nie ma racji podnosząc, że nieuzupełnienie braku formalnego jego wniosku o wznowienie było wynikiem zaniechania ze strony obrońcy oraz sądu. Przeciwnie, należy stwierdzić, że wyznaczony obrońca wywiązał się rzetelnie z nałożonych na niego obowiązków, postępując zgodnie z wymogami ustawowymi, a co za tym idzie, że skazanemu udzielono realnej pomocy prawnej. Należy przypomnieć, że badający sprawę obrońca uprawniony jest zarówno do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie, jak i do poinformowania sądu o braku ku temu podstaw. W tej ostatniej sytuacji wnioskodawca, na określone w art. 120 § 1 k.p.k. wezwanie, ma prawo uzupełnić brak formalny wniosku we własnym zakresie, przez ustanowienie obrońcy do jego sporządzenia i podpisania.

D. G. z uprawnienia powyższego nie skorzystał, a skoro co do wniosku o wznowienie postępowania obowiązuje tzw. przymus adwokacko-radcowski, to obarczony tym brakiem wniosek pozostał bezskuteczny.

Nie znajdując zatem podstaw do podważenia zaskarżonego zarządzenia, Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.